

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 317/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoZm 5/2013 z 29. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD.,

LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoZm 5/2013 z 29. januára 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ sa ako žalobca v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/43/2012 domáhal zaplatenia zmenky do výšky zmenkovej sumy 1.000,- € s prísł., a to voči zmenkovému dlžníkovi ITIMEX, a.s...

Zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 30.5.2012, č. k. 3Zm/237/2012-14, bola žalovanému ITIMEX, a.s. uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi uplatnenú zmenkovú sumu spolu s príslušenstvom. Proti identifikovanému zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný námietky, po prejednaní ktorých bol zmenkový platobný rozkaz v celom rozsahu zrušený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 3.12.2012, č. k. 1CbZm/43/2012-104 a sťažovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania o námietkach vo výške 281,63 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Po odvolaní sťažovateľa bol prvostupňový rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.1.2014, sp. zn. 3CoZm/5/2013.

Sťažovateľ sa domnieva, že uvedenými právoplatnými rozsudkami bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd. ...

Sťažovateľ uvádza, že v jeho veci bola zo strany súdu prvého a súdu druhého stupňa vykonaná extrémne nesprávna interpretácia procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá je nezlučiteľná s Ústavou SR, a to do takej miery, že došlo k flagrntnému porušeniu sťažovateľovo základného práva na súdnu ochranu. ...

Sťažovateľ, ktorý je bankovým subjektom, poskytol obchodnej spoločnosti ITIMEX, a.s... kontokorentný úver vo výške 738.811,- €. Úverová pohľadávka sťažovateľa bola

„zabezpečená“ blankozmenkou, s riadne zriadeným vyplňovacím oprávnením v zmysle zmluvy o použití zmenky č. 122 025 6504 zo dňa 15.4.2005.

Dňa 17.4.2010 bola povolená reštrukturalizácia žalovaného, a to uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 12.4.2010, sp. zn. 31R/3/2010 (zverejnené v OV č. 72/10 zo dňa 16.4.2010). V súlade s § 121 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) mohli veritelia žalovaného prihlásiť svoje pohľadávky do reštrukturalizácie v lehote 30 dní, t.j. do 17.5.2010.

Sťažovateľ svoju úverovú pohľadávku do reštrukturalizácie neprihlásil a nevyplnil ani príslušnú blankozmenku. Reštrukturalizačné konanie žalovaného prebehlo bez účasti sťažovateľa. Uznesením Okresného súdu v Nitre zo dňa 27.7.2010 sp. zn. 31R/3/2010 bol reštrukturalizačný plán žalovaného potvrdený a reštrukturalizácia skončená. Účinky potvrdeného reštrukturalizačného plánu nastali k 4.8.2010 (uznesenie zverejnené v OV č. 148/10 zo dňa 3.8.2010).

V súlade s § 155 ods. 2 ZKR „Zverejnením uznesenia o potvrdení pianu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou.“

Na základe uvedených skutočností bola sťažovateľova úverová pohľadávka dňom 4.8.2010 naturalizovaná a stala sa voči žalovanému nevymáhateľnou. Po skončení reštrukturalizácie vykonáva žalovaný naďalej neobmedzene podnikateľskú činnosť v rozsahu predmetu svojho podnikania.

Sťažovateľ dňa 4.4.2012 (po skončení reštrukturalizácie) vyplnil blankozmenku v súlade s vyplňovacím oprávnením, ktoré sa na ňu vzťahuje, na sumu úverovej pohľadávky 738.607,80 € a zmenku dňa 10.4.2012 uplatnil návrhom na vydanie zmenkového platobného rozkazu do výšky 1.000,- €. ...

Súd prvého stupňa a súd druhého stupňa dospeli k záveru, že aj uplatnená zmenková pohľadávka (a teda nielen úverová pohľadávka) je voči žalovanému nevymáhateľná podľa § 155 ods. 2 ZKR, nakoľko vyplýva zo zmenky, ktorá bola vystavená ako neúplná dňa 15.4.2005 (pred reštrukturalizáciou). Jej následným doplnením po skončení

reštrukturalizácie žalovaného vznikla zmenková pohľadávka spätne ku dňu vystavenia blankozmenky a ako taká mala byť prihlásená do reštrukturalizácie. Keďže v tomto prípade sťažovateľ blankozmenku pred uplynutím prihlasovacej lehoty nevyplnil a následne zmenkovú pohľadávku do reštrukturalizácie žalovaného neprihlásil, nemožno takúto pohľadávku po potvrdení reštrukturalizačného plánu súdom od zmenkového dlžníka vymáhať.

Súdy tak založili svoje rozhodnutia výlučne na tom, že v dôsledku účinkov potvrdenia reštrukturalizačného plánu žalovaného zanikla vymáhateľnosť nielen kauzálnej (úverovej), ale aj uplatnenej zmenkovej pohľadávky (keďže vyplnenie blankozmenky po skončení reštrukturalizácie žalovaného malo účinky ex tunc k 15.4.2005 a zmenková pohľadávka mala byť do reštrukturalizácie v zákonnej lehote prihlásená).

Sťažovateľ má za to, že pred riadnym vyplnením blankozmenky nemožno na jej základe nič uplatňovať (KOVÁŘÍK, Z.: Zákon směnečný a šekový. Komentár. 5. vydanie. Praha, C.H.Beck 2011, s. 51). Pred vyplnením blankozmenky zmenková pohľadávka neexistuje. Zmenková pohľadávka sťažovateľa z tohto dôvodu neexistovala ani v čase plynutia prihlasovacej lehoty pre pohľadávky do reštrukturalizácie žalovaného. Sťažovateľ teda nemal čo/akú pohľadávku do reštrukturalizácie prihlásiť, pretože z blankozmenky samotnej mu žiadne právo na peňažné plnenie voči žalovanému nevyplývalo. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, zákon zmenkový a šekový ani iný zákon, rovnako ani zmluva o úvere a zmluva o použití zmenky, neukladali sťažovateľovi povinnosť vyplniť blankozmenku a uplatniť zmenkové nároky v prípade povolenia reštrukturalizácie žalovaného. Vyplnenie blankozmenky sa spravuje výlučne dohodou účastníkov a pri zachovaní podmienok tejto dohody je zvrchovaným a neodňateľným subjektívnym právom zmenkového veriteľa rozhodnúť sa kedy blankozmenku vyplní a aké nároky z takto vzniknutej zmenky uplatní. Pokiaľ teda zmenkový veriteľ koná v medziach vlastných oprávnení, nemôže mu byť tento jeho postup na škodu. Opak by znamenal výrazný a neobhájiteľný zásah do princípu právnej istoty a do ústavného princípu slobody konania v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR.

Je nesporné, že z hľadiska ZKR v čase uplynutia prihlasovacej lehoty ešte žiadna zmenka reálne neexistovala a sťažovateľ tým bol objektívne vylúčený z možnosti zmenkovú pohľadávku do reštrukturalizácie žalovaného prihlásiť. Efektívnemu prihláseniu

pohľadávky by muselo predchádzať vyplnenie blankozmenky, ktoré však sťažovateľ nebol v zmysle právneho poriadku SR, ani na základe čl. II zmluvy o použití zmenky, povinný realizovať. Medzi zákonné účinky začatia reštrukturalizačného konania a následného povolenia reštrukturalizácie nepatrí povinnosť veriteľa vyplniť blankozmenku. Napriek tomu prvostupňový a druhostupňový súd de facto konštatoval, že sťažovateľ mohol a mal (!) po začatí plynutia prihlasovacej lehoty vyplniť svoju blankozmenku, kreovať tým zmenkovú pohľadávku a túto riadne do reštrukturalizácie žalovaného prihlásiť.

Všeobecné súdy tak nedôvodné a excesne rozšírili účinky povolenia reštrukturalizácie, ktoré podľa § 120 a nasl. ZKR dopadajú výlučne na pohľadávky voči dlžníkovi, aj na vyplňovacie oprávnenie zmenkového veriteľa, ktoré v podstate povolením reštrukturalizácie „zosplatnili“ a nútia zmenkového veriteľa vyplniť a uplatniť blankozmenku, aj keď mu táto povinnosť reálne nevznikla a nebolo ju možné ani predvídať.

Spôsob akým všeobecné súdy interpretovali a použili rozhodné právo predstavuje extrémne nesprávnu aplikáciu § 120 a nasl. ZKR a § 155 ods. 2 ZKR. Meritórny záver o nevymáhateľnosti zmenkovej pohľadávky (kreovaný uvedenými súdmi) nijakým spôsobom totiž z citovaných ustanovení nevyplýva. Prvostupňový a druhostupňový súd tak sťažovateľa bezprecedentne „sankcionovali“ zamietnutím jeho nárokov, hoci sťažovateľ neporušil a neopomenul žiadnu svoju povinnosť, čo je v právnom štátne neakceptovateľné. ...

Podľa § 175 ods. 1 OSP: „... alebo aby v tej istej lehote podal námietky, v ktorých musí uviesť všetko, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu alebo šekovému platobnému rozkazu namieta. ...“;

Podľa § 175 ods. 4 OSP: „Ak odporca podá včas námietky, súd nariadi na ich prejednanie pojednávanie; na námietky podané neskôr už nemožno prihliadať“.

Konanie o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu je v rámci zákonných účinkov koncentračnej zásady špecifické nielen tým, že žalovaný zmenkový dlžník je už v námietkach povinný bezpodmienečne uviesť všetko, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu namieta (§ 175 ods. 1 OSP), ale aj tým, že súd prvého stupňa po včas podaných námietkach v súlade s § 175 ods. 4 OSP

a) nariadi pojednávanie (už iba) na prejednanie námietok - nie na prejednanie veci samej ako je tomu v prípade § 115 ods. 1 OSP, nakoľko ustanovenie § 175 ods. 4 OSP je vo vzťahu k § 115 ods. 1 OSP ustanovením špeciálnym. V dôsledku toho nemôže byť

relevantným predmetom pojednávania nič nad rámec riadne a včas uplatnených námietok. Obsah námietok definitívne determinuje obranu žalovaného proti uplatneným zmenkovým nárokom a tým aj rozsah v akom bude súd ďalej vo veci konať a rozhodovať.

b) na neskôr podané námietky nemožno prihliadať, a to ani v prípade, ak by boli z hľadiska hmotného práva dôvodné. Toto procesné pravidlo iba zdôrazňuje princíp vyjadrený v predchádzajúcom bode a nad akúkoľvek pochybnosť vylučuje možnosť legitímneho uplatnenia zmenkových námietok ex post vo vzťahu k tzv. námietkovej lehote podľa § 175 ods. 1 OSP.

Námietka zániku, resp. naturalizácie zmenkovej pohľadávky žalovaného nebola v rámci koncentračnej zásady (ale ani následne na pojednávaní) zo strany žalovaného vôbec vznesená. Aj napriek tomu súdy založili svoje rozhodnutie iba na tejto okolnosti (!). Všeobecné súdy tak postupovali v extrémnom rozpore s § 175 ods. 4 OSP a sankcionovali žalobcu neúspechom v konaní výlučne z dôvodu, ktorý neboli vôbec oprávnené prejednávať a zohľadňovať. ...

... Reálne uplatnenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu teda predpokladalo, že sťažovateľovi sa táto ochrana v relevantnej kvalite poskytne. To v sťažovateľovom prípade znamenalo, že prvostupňový aj druhostupňový súd mali pri aplikácii § 155 ods. 2 ZKR a § 175 ods. 4 OSP vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade (IV. ÚS 214/04). Namiesto toho, uvedené súdy interpretovali a aplikovali citované ustanovenia extrémne nesprávnym spôsobom, ktorý je možno považovať za arbitrárny a zároveň zasahujúci do princípu právnej istoty sťažovateľa (mutatis mutandis I. ÚS 335/06, III. ÚS 264/05). ...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.1.2014, sp. zn. 3CoZm/5/2013 porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.1.2014, sp. zn. 3CoZm/5/2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 CbZm 43/12-104 z 3. decembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) o zrušení zmenkového platobného rozkazu okresného súdu č. k. 3 Zm 237/2012-14 z 30. mája 2012.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver, keď uviedol:

„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, zohľadňujúc dôvody odvolania uvádza, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. S prihliadnutím na

skutočnosť, že blankozmenka, aj keď bola vystavená na zabezpečenie pohľadávok z úverovej zmluvy, nemá povahu zabezpečovacieho práva definovaného v § 8 ZKR, (keďže nejde o právo vecnej povahy, ktoré by malo podobný obsah a účinky ako záložné právo, zádržné právo, zabezpečovací prevod práva a zabezpečovací prevod pohľadávky), odvolací súd konštatuje, že neprihlásením kauzálnej pohľadávky v reštrukturalizácii pohľadávka žalobcu, tak ako tvrdí v odvolaní, nezanikla, no potvrdením reštrukturalizačného plánu súdom zaniklo len jeho právo tento nárok voči žalovanému vymáhať v rámci reštrukturalizácie, v ktorej sa žalovaný momentálne nachádza. Odvolací súd preto na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa uvádza, že skutočnosť, že si žalobca svoju pohľadávku v reštrukturalizácii neuplatnil, je prejavom jeho slobodnej vôle participovať na reštrukturalizačnom konaní a vystavení sa eventuálnemu kráteniu svojej pohľadávky alebo si pohľadávku neprihlásiť a domáhať sa jej uspokojenia inými dostupnými prostriedkami zo zabezpečovacích inštitútov, na ktoré účinky reštrukturalizačného plánu nedopadajú.“

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014